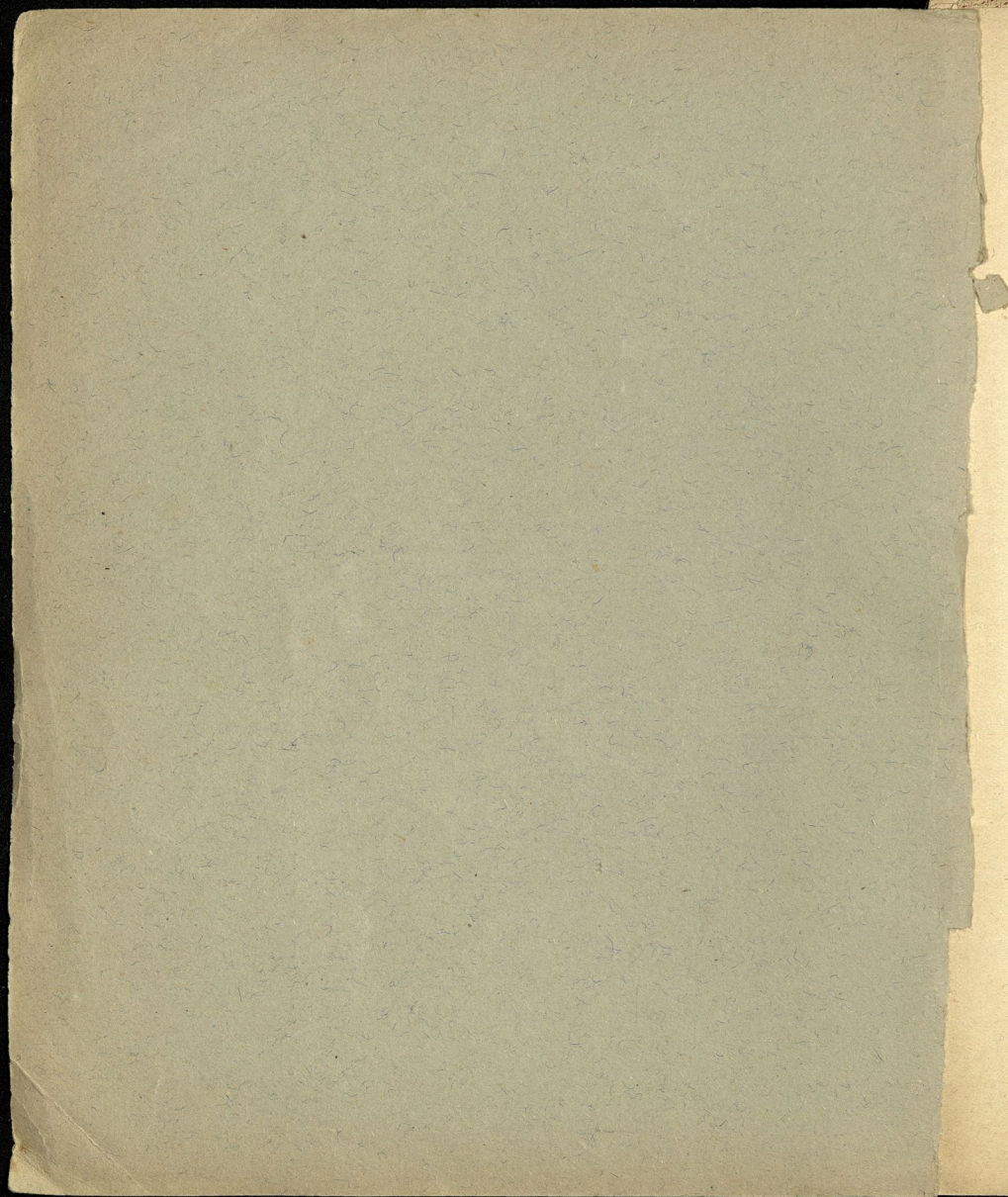

JERUC

PRITAVAL

SEM

1946

REVISED
Jerus

BRITANNIA
SEM

1946

557 179

2000

26.11.2003

dar. P. BOJČIČNIK

2000
2000

IN = 03000 6438

1070

ID = 127 275008

Zbirka Jeruca O. Dimitrija

Pritaval sem

je izšla v 100 oštevilčenih bibliofilskih izvodih.

Opreno, ilustracije in rokopise je izdelal Tone Krois, tisk je pa izvedla Tehnika Slovenske Armade.

Pričujoči izvod ima številko 96 in je opremljen s pesnikovim podpisom.

Jeruc Dimitrije

THE JOURNAL OF

THE REV. JOHN ...

... ..

... ..

John ...

Slovenska pesem

Davno je že od takrat, ko sem zaslišal prvo domačo besedo iz materinih ust.

Prav v takšni dobi, kot je današnja, sem se učil, da bom skozi dolga leta nosil v sebi to sladko slovensko govoricco.

Nihče tako kakor ona ne more potolažiti lačnega srca, niti pšenično zrno, ki raste na plodnih tleh, ne more nasititi sle in hrepenenja po čisti materinski besedi.

Rasel sem z njo. Kolikokrat mi je bila v tolažbo, ko sem krog sebe slišal druge govornice, ki so padale kot udarci železa na srce; v tihi samoti fantovskih večerov, ko sem bil sam s seboj in daleč od doma, sem pobožno zapel domačo pesem, ki sem jo čul Bog ve kje na Slovenskem. Čutil in vedel sem, da mi obraz žari v tihi zamaknjenosti, da se je ves pelin izgubil, a v duši se razlila blažena opojnost pomladi.

Ko sem se po dolгих letih vračal in je vlak prešel Sotlo, se mi je zazdelo, da sem se prebudil iz strašnega spanca.

Sprejel me je vonj ajde in smrekovih gozdov. Vsi tuji in zoprni obrazi so izginili, a mesto njih so se mi zasmehljale bele cer-

kvice na holmih z obeh strani domače Save. To ni bila več Sava, ki leno leze skozi hrvaške in sremske ravnine; z gora prihaja in dere, vesela in dobra je kot so ljudje ob njej.

Tudi danes poslušam šumenje vode. Globoko pod menoj se peni južno morje in boža stene ter jih razčeda in ruši.

Ko je vse prepolno vonjav slovenske zemlje bi hotel sebe zlagati, da poslušam slap Savice, bobnenje Save in Krke; otožno - sladko se zazibljem v to prečudno opojnost domačih voda.

Pesem, pesem, sama pesem mi lije v dušo, v njej pozabim, da sem odtrgan od doma, da mi že rani sneg beli glavo. Otrok sem s to pesmijo, tisti dobri otrok, ki je nabiral cvetlice in jih nosil v kapelico Matere božje.

Pa mi oči zablode, oči polne hrepenenja in sladkosti, v dalj ..... Povsod le brezmejna morska ravan, morje, samo morje. Toplo je, a meni je hladno v srcu, ko gledam te strašne valove in sanjam o domovini.

Kolikokrat me obup vrže ob tla in iščem oporo za svojo žalost in osamelost. Na uho mi bije, bije tuj govor in drobi srce. Pa pride v goste mila pesem, ki sem jo čul pred mno gimi leti in sam pel, prepevali smo jo doma, bratje in sestre. "Za goram' grmi, se bliska". Tedaj samo želim, da bi bil sam s to pesmijo in z njo na ustih umrl.

Kdo ve, če danes doma pojo slovenske pesmi,
morda so tudi one morale utihniti kot zvonovi
cerkva na gričih, v vaseh in mestih.

Kaj bi dal, da ne bi, da jih še pojo kot
nekdaj. A vem, strašna tišina vlada povsod,
nihče ne gleda več veselo, vsi hodijo s pove-
šeno glavo. Zamrla je pesem slovenska. Daj
Bog, da v srcih ne bi!

Želim, da bi te pesmi, ki sem jih pisal
daleč od doma, mnogim, ki jih bodo čitali,
vrnile smehljaj in radost v srce, da pozabijo
bolečine, da bi jim dale poguma in vere.

Meni so za tolažbo in ohrabrenje, naj bi
še drugim bile.

pritavaL k tebi sem

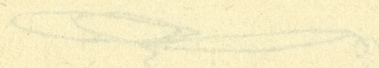
dšel sem s pejem prvih pičjih gnezd,
po tihem mraku kot na božjo pot,
s trepetom in sijajem bledeh zvezd,
krotak pritavaL k tebi sem, Gospod.

In nosil v srcu sem gore ljubezni,
ves ljubi svet sem zibal na dlaneh,
razsipal moč kot delajo netrezní,
da žalostnim pričaral bi nasmeH.

Prestalo sem bil, da vsem srce bi dal,
zgorel na žrtovniku sem družali,
omahujoč sem pred teboj jekhal,
ko drugi dušo mojo so pihovali.

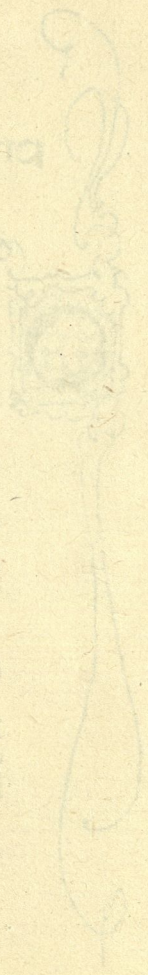
Právě k tebe jsem

Právě k tebe jsem
no tímto ústavu
a přetvořím in
Právě k tebe jsem

Právě k tebe jsem
ve své věci
Právě k tebe jsem
Právě k tebe jsem

Právě k tebe jsem
Právě k tebe jsem
Právě k tebe jsem
Právě k tebe jsem

nad nami je bog

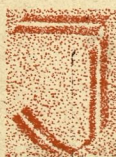
Zkraj mornar se, dokler je še dan,
vsa jadra razpni, naj le morje te nosi,
po potih željà v najskrivnostnejši kraj,
da duša tam tvoja si milost izprosi.

Ne boj se mornar, ko vihar zahrumi
in barko besneči valovi drobijo,
poslušaj srce, valovanje strasti
in nočnih, skrivnostnih valov melodijo.

Če iščeš miru, pa le najdeš zasmeh,
ne kloni, veselo odjadraj naprej,
napolni se z vero, s smehljajem v očeh,
zapoj si veselo in vsemu se smej.

Življenje je večno pojoča bridkost
in romanje duše po poti v neznano,
nad nami je Bog, nad skrivnostjo skrivnos
ponavljaš v obupu, nemiru skesano.

daleč je do tebe

oj, daleč je do tebe, o Gospod,
molitev mi ne daje več pokoja,
pregrešna so postala usta moja
in jezik poln hinavstva, blodnih zmot.

Ne jezi se, ker sem v obupu klonil
in dušo dal za Judežev denar,
pocestnim žalostno mladost za dar,
a tebi le prezir poklonil.

Kot žejna ovca blodim brez družine,
pregnan od doma, toplega ognjišča,
da te v trpljenju najdem in priznam.

Okusil strašne sem sveta globine,
pomoč mi svojo daj, da se skesam,
naj bom kot sveča tvojega svetišča.

obup

alil si mi v čašo vso milost opojno,
očem si odprl neznane svetove,
pokazal studence kristalne in nove,
da pil bi resnico, ponižno, spokojno.

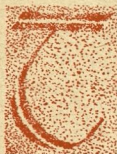
A kaj je resnica, kaj smisel življenja,
kje pot je, ki v večnost brezkraino odpelje,
pod kamen sem padel, ki davi me, melje,
da vse mi je laž in kozarec trpljenja.

Propadel sem, mrtev, a kri še živi,
ne iščem usmiljenja, v svet ne verujem,
prodal sem srce za kopico laži.

Napolni me z vero in nado, resnico,
verige da zlomim in besom klubujem,
očisti plevel za čistejšo pšenico!

vabiš me

i večno večni in dobrotni Bog,
zakaj si vsadil mi v srce prezir,
da sem kot žalosten in plah pastir,
ki tožno trobi v zadnji, smrtni rog.

Kako sem beden, zlomljen in ubog,
v mlakuže gnal me je teman nemir,
izsrkal lažni sem življenja vir,
še gnoj drži se bosih, suhih nog.

A vendar nežno govoriš z menoj,
ko vračam k tebi se zgubljeni sin,
otiraš s čela mi prebridki znoj.

In stalno vabiš, kličeš me z daljin,
da šel kot belo jagnje bi s teboj,
na svetlo pot, brez mraka in temin.

užgi mi križ

Prodal sem vse, kar sem imel,
izdal sem stara izročila,
raztrgal sveta oblačila,
ki sem od deda jih prejel.

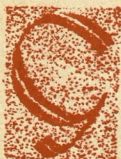
Čemu ves krik, nemir srca,
upor neplodnega človeka,
saj vendar sem usakla reka,
le kup trohnečega mesa.

In zdaj te prosim kot berač,
o sprejmi me med svoje sluge,
da čistim prag svetlih palač.

Saj blag si, milost vsem deliš,
odvedi v večnosti me struge,
užgi na čelo mi svoj križ!

predrami se

ospod, Gospod, udari nas kaznuj,
odvzemi vso strupeno podlo kri,
razruši templje bede in laži
in grešna usta z molkom nam zasuj.

Dobrotni, iščemo te, čuj nas, čuj,
vem, z grehom pregradili smo poti,
brez maske k tebi radi bi prišli,
miljonom vrni mir, spokoj daruj.

Le ti resnica si in pot, življenje,
vse drugó pad, pekel, prepad, vihar
in strup, ki daje nam ga zlati car.

Ne čuješ krik nedolžnih, njih ihtenje,
ustani in daj jagnje v spravni dar,
predrami se, ti bolno pokolenje!

Sveti večer

Kaj naj vam rečem na Sveti večer,
bratje izgnani, ko duša je tožna,
žalosti polna in plaha, ubožna,
bolno objel jo je grenki nemir.

V sanjah zdaj gledamo Kristusov hlev,
zibelko revno in sveto ognjišče,
ranjeno srce tam milosti išče,
Bog se rodil je, čuj angelski spev.

Kvišku zdaj glave, rodil se je Bog,
vzdignimo srca, premagajmo žalost,
brat moj izgnani, saj nisi ubog.

Sveti večer je in v duši je mir,
blažena noč je in v srcu je radost,
pojmo v ljubezni kot pel je pastir!

v opoju poljubljaj bom

a vselej pogasil sem plamen ognjšča,
odročil od zemlje se, sončnih planjav,
zdaj tavam po svetu kot blodni žerjav
in trkam za milost na prazna svetišča.

Nihče ne verjame, da duša je lačna
brez tople besede domačega kraja,
pomladi ni več, ne mladosti in maja,
le pesem bridkosti, vsa trka in mrčna.

Zdaj vem, da te ljubim, o zemljica mila,
tvoj kamen je slajši kot tula pogača
in trnje mehkejše kot laška je svila.

Ko strla boš težke okove tirana,
sprejela med svoje izgnanca beraca,
v opoju poljubljaj tvoj prah bom,
Ljubljana!

Y. 1007. 101. 102. 103.

2. 1007. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

1. 1007. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

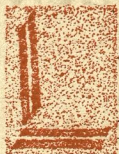
2. 1007. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

3. 1007. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

Lagal sem ti

agal sem ti, o dobra zemlja moja,
da tvoja sem poslušna, krotka ovca,
spoznala v meni nisi pustolovca,
ki kakor trot živel je sredi roja.

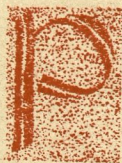
V bolesti tvoji sem noči zapravljaj,
z naslado pljuval na skeleče rane,
objemal v strasti blodnice pijane,
neozorel se v krvi, blatu valjal.

Ko sem poslednjič gledal te z daljave,
spoznal sem v grozi ves svoj pad, zločin,
brezmejno podlost, trpkost bolečin.

Zdaj s hrepenenjem čakam klic vstajenja,
da vrnil bom na rodne se planjave,
izpil očaran kelih očiščenja.

potomci karpatskih plemen

onosni kot borci nekdanjih aren,
ostali smo zadnji na straži ognjišča
in orjemo s srci brezkraina bojišča,
med nami je smrt in krvava jesen.

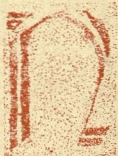
Potomci nekdanjih Karpatskih plemen,
s krvjo zadobili smo sled mučilišča,
s kostmi posejali neznana grobišča
in branili svet pred navalom hujen.

O narod moj mali, čuj svojo povest:
Stoletja si služil zapadu kot brana,
da tujec zavladal ti sredi je mest.

Razbičan živel si pod knuto tirana,
zaslužnil kot svojo te last je, posest,
pijan sladostrastja je kričal: Hosana!

moj narod

aj bom čebelam sladka, večno sočna paša
in kamen, ki čez njega voda se kotali,
pot blodnim in ubogim k milostni obali
in žejnim ustam prekipevajoča čaša.

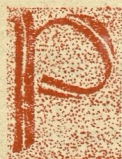
Zgubljenim slajši kakor je beseda naša
in vsem, ki so od žalosti v dlani jokali
mehkejši kot odmev domače je piščali,
nesrečnim dedom svojim tiha sveta maša.

A vam nevrednim, ki svoj narod ste morili,
iz vaših hrbtov spletem neusmiljen bič,
saj kri nedolžnih in teptanih ste prelili.

O ni več daleč dan, ko boste se plazili,
kot k zapuščenim dušam plazi se hudič,
a narod moj tedaj bo trši kot birič.

zbogom, zbogom

repustil sem vam svoj razrušen dom,
s konice meča jemljem zdaj drobtine,
kot netopir obletam podrtine
in pijem mrtvih nad in smrti vonj.

Pozabil sem na pesem, vrisk in smeh,
grobar pokrov na krsto že zabija,
z ledeno roko mi telo razbija,
besed ni dobrih več in ne uteh.

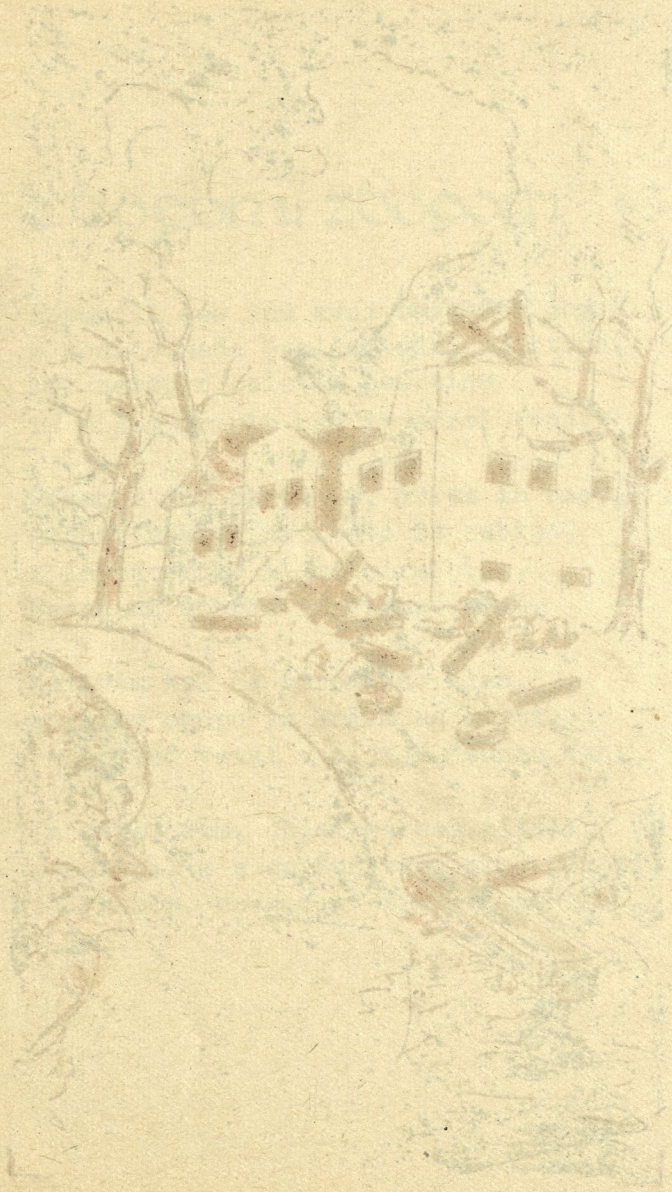
Nalivam kri na siromašno dlan,
gorim v obupu in bojim se smrti,
ne bo več vstal v sijaju, soncu dan.

In tebe, dom, objel ne bom nikoli,
prestopil z nogo čez tvoj prag podrti,
oj zbogom, zbogom vi tramovi goli.

prek trsta in postojne

od tujim nebom bomo vsi umrli,
mi bedni sužnji in otroci vojne,
o kje si Bog, da vidiš rane gnojne,
kot stekle pse so v žico nas zaprli.

Zlagali so nas in nam krila strli
in vrgli v metež na poljane bojne,
oči blodè prek Trsta in Postojne,
da vsaj v prividu svoje bi uzrli.

Le malo kdo s smehljajem te pozdravi
in vsako lice borba je zorala,
kot med seboj bi bili boj krvavi.

Neznana roka bo moj grob kopala,
zagrebli bodo v tuji me planjavi,
le ti, boš mati za menoj jokala.

večni čas

M

ehko šumljajo dnevi in večeri,
bežijo kakor ptice lahkokriše,
ki daljno, skrito srečo so odkrile,
ne mučijo jih želje in nemiri.

Hitini za časom, skušam ga ujeti,
osluškujem trepet njegovega srca
in bežni val krvi, ki se z menoj igra,
ne ujamem ga, ne morem doumeti.

A roč za rodom roko si podaja
kot sklenjena veriga mračnih, srečnih
v zibelki zlati dete prvic zalhti, L dni,
ko starec se postaveja in odhaja.

večni čas

ne mičijo hit zlate in srebrni
ki dolino, krito steno so odprli
deležo barok kipe kraljevine
čisto šunljivo dnevni in večerni

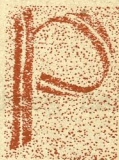
ne vnanosti da ne vnanosti dnevni
in večerni vol ljudi, ki se z mičijo hit
delujejo in svet in odgovorje eto
Hlumi za časom, ekvanti da vidi

ko stene so postale in odprle
v zibelki stali dote crne zlati, I dno
kot ekvanti vopje trnčani, srečni
dvoj za trdnim lokc el nočala

mamica čaka

ovsod je le mrak in strahotna tema
in veter prepeva prek mrtvih vrtov,
joj, mrak in tema je v globini srca,
smrt vstaja iz mladih in svežih grobov.

Nekdo je po polju cvetlice nastlal,
rdeče kot kaplje mladostne krvi,
na drznemu vranču junak privihral
in padeł je sredi viharne noči.

A mamica čaka, da sin se ji vrne
iz daljnih in srcu neznanih zemljà,
mrtvaška tišina, snežinke srebrne
prinašajo tihe pozdrave neba.

KDO KRIV JE

brez cenje smo dali tiranom mladost,
ječimo v tujini in prosimo kruha,
prebolna je duša in nedra so suha,
kdo kriv je, da blaznost je danes naš gost?

Kdo kriv je, ker nosimo samo trpkost
in grenka je tujčeva milostna juha
in sobica hladna, da vlažna je rjuha,
da zrušil pred nami se trhel je most?

Oholo zavrgli smo milost neba,
povzdignili sebe za višek resnice
in glave sklonili pred sijem zlata.

Kovali smo meče, topove, oštrice,
slabotnim da vzamemo vero v Boga,
v zanosu kazali krvave desnice.

grenka pešem

V miru iskal sem pojočo besedo,
dobrotno mehko nekdanjih noči,
a videl sem v grozi bolestin oči,
kazale preteklosti težko so bedo.

V neveri iskal sem božansko toplino,
smehljaje pobožnih in radostnih lic,
a našel peroti pobeglih sem pic,
ki zlomljenih src so zbežale v tujino.

V obupu iskal sem svetlobo po mraku,
prižgane svetilke domačih cerkva,
a srečal roventke ljudi brez srec,
bojan sem razjokal na cestnem se
tlaku.

1850

1. The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the world, and to a description of the various states of society which have existed from the beginning of the world to the present time.

2. The second part of the book is devoted to a description of the various states of society which have existed from the beginning of the world to the present time, and to a description of the various states of society which have existed from the beginning of the world to the present time.

3. The third part of the book is devoted to a description of the various states of society which have existed from the beginning of the world to the present time, and to a description of the various states of society which have existed from the beginning of the world to the present time.

Zdaj vračam se

bmolknil bom, zavil se v črni plašč,
izpil grenkobo in obup do dna,
zasul izvire svojega srca,
iskal vonjavo le domačih kašč.

Prisluhnil petju vaških bom zvonov
in vriskom zemlje, ki je žejna vode,
pomlad bom spremljal na svetle pohode,
zapregel v plug par močnih bom volov.

Slepil me dolgo je brezdušni svet,
globoki vir njegovih skritih strug,
da pil sem grenki strup kot pil bi med.

Zdaj vračam se, da vzamem dedov plug
in kot pastir zapiskam na piščal,
da črpam novo moč iz rodnih tal.

prečesto sem sanjal

Zkrotil nemir sem nečiste krvi,
kaj mar so mi sanje, popevke in smeh,
ljubezenski klici v pomladnih nočeh,
ko vem, da pepel sem, ki se razgubi.

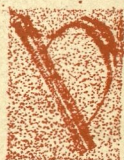
Preblazno razdajal sem svoje moči,
v zahvalo prejel sem le kletev in greh
in trnje, kamenje zapuščenih leh,
viharni obup, ki le v smrti zori.

Prečesto sem sanjal: bom oče družini,
otrokom razdajal pogačo in sir,
veselo pripeval za plugom živini.

A bile so sanje, mladostni nemir,
zdaj vem, da je v srca in duše globini
ostal do življenja le grenek prezir.

Boril se bom

se svoje dni sem jedel črni kruh,
le žolč in pelin je bila pijača,
za trdo, težko delo grenka plača,
delil mi milostno jo je skopuh --

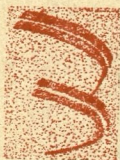
življenje bridko, večni oderuh,
steptalo me, napravilo berača,
obup mi za ljubezen vdano vrača,
postilje v postelj trnje mesto rjuh.

Boril se bom, naj pada vroča kri,
na mehka, z znojem prepojena tla,
naj le ječi srce bolno, drhti.

Saj nisem mrtev list in iš testa,
le smeli, močni borec še živi,
ki najde pot do večnega Boga.

Danes ponujaš mi

akaj si podelil pretežko mi breme,
da zadnji ostal sem domače krvi,
a smrti zapisan sem, ki me duši,
da v blodne in kalne valove me žene.

Komù naj oddam, kar sem z rojstvom dobil,
ko v pesku izgublja mladostna se reka,
v globine zemlje se viharo odteka,
ko davno bolan sem ves trhel in gnil.

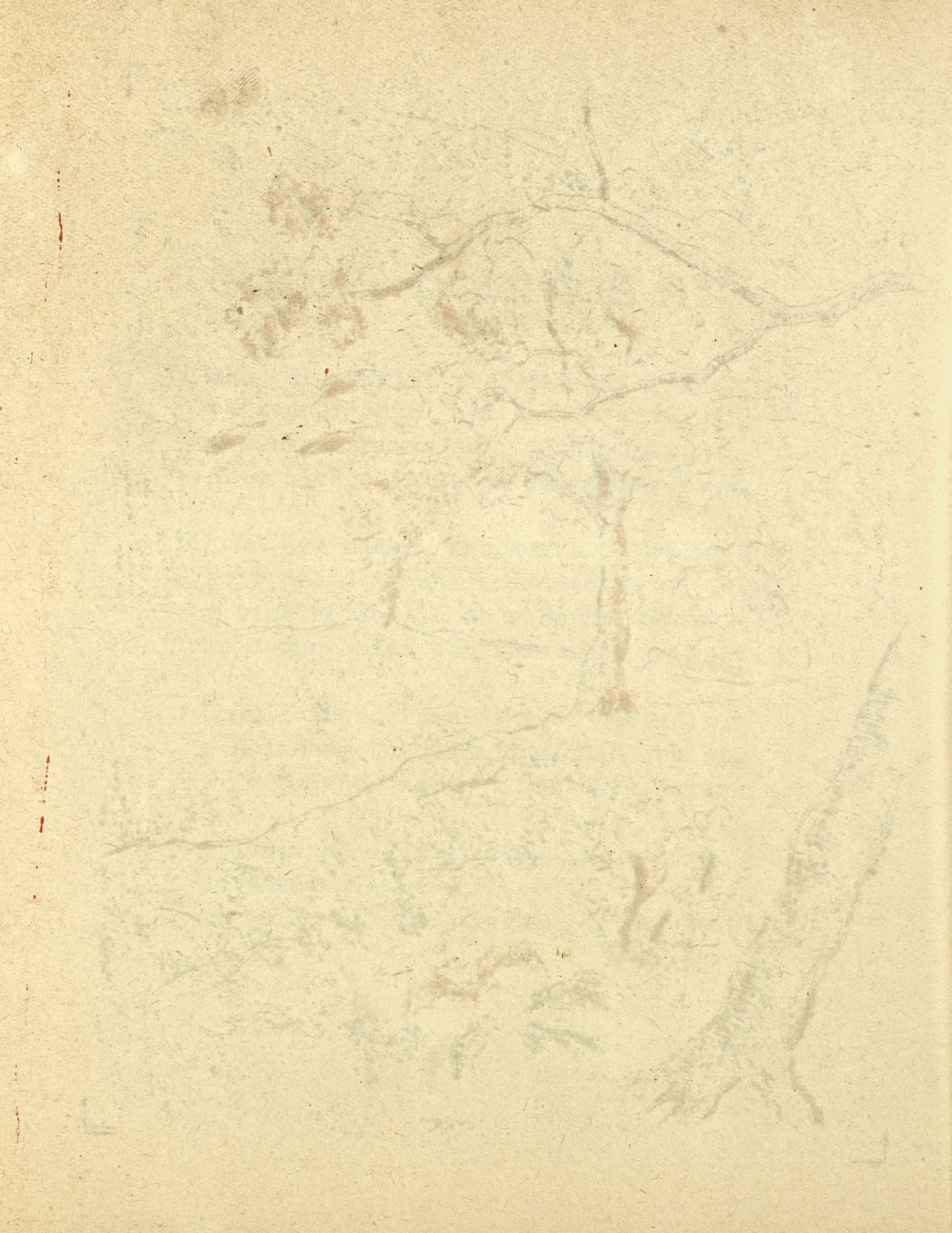
Omamil si s sijem me luči večernih,
z nasmehom in pesmijo mladih deklet,
s smehljajem usode v možganih nemirnih.

A danes ponujaš globine mi brezen
in temne prepade, razbičani svet,
za bolno mladost, izgubljeno ljubezen.

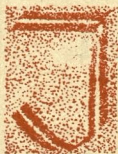

jesen 1945

esen je, jesen, zdihujoča jesen,
vse tiho umira in listje šumi,
umira mladost in bolešno ječi,
kot morje, ko val mu se vrača od sten.

Jesen je, jesen, zdihujoča jesen,
joj, daleč od doma srce zadrhti
in plaho zapro se nemirne oči,
ko smrt te objame v oklep svoj jeklen.

Mar res ni več nade za bolno srce?
Izprosi mladost, da pomlad bi prišla,
potrkala rahlo na speče poljè.

A listje šumi in se v burji igra,
zaman nad pepelom si grejem rokè,
jesen je povsod ter besni in divja.

Jezen 1947

onen je, Jezen, zbirajoča Jezen,
vse tibe umira in listje gum,
umira mladost in polastno Jezi,
kot marje, ko vsi mi se vršča od stena.

Jezen je, Jezen, zbirajoča Jezen,
tot, hales od doma srce raztrhti
in gibanje se nemirne oči,
ko raz- te objame v oklep svoj teklen.

Jezen je ni več nada na polno srce,
Jezen mladost, da gomilaj bi prišla,
potrkala rahnje na upanje polje.

Jezen je gum in se v burji izra,
kamen nad pepelom si svetem roka,
Jezen je povod far beam in divja.

nekje prostost je

azpet med dva svetova sem kot ptič ujet,
željan svobode, ki jo komaj slutim,
borim se za grižljaj s trinogom krutim,
nekje prostost je, širni, zaželjeni svet.

Kričim, divjam, nihče me več ne čuje,
le glas izgublja se v temini ječe
in vrača se kot belec se rezgeče,
udarja, muči in v obraz me pljuje.

Le pluj me, smej se, vse močnejše zveži,
ne branim se, udari, v nič me zruši,
srce si vzel mi, pa ga reži, reži.

Morda želiš, da bi razsekal žile,
prodal ti sanje, ki jih nosim v duši,
trinog, proklete tvoje mračne sile!

a ti molčiš

ihče ne sluti, da sem strašno padel
pod težo davno izumrlih nad,
jesen je tu, a jaz sem gnili sad,
mladost, mladost, zakaj sem te pokradel?

Brez cvetja, mladih vej zapuščam svet,
osamljen, plah potujem v nepoznano
in zlomljen ves, z neozdravljivo rano,
zaničevan kot v svetlem zlatu smet.

Če si, o Bog, razklani te verige,
spremeni pelin v smeh, kristalno vino,
da z njim izperem žalost, bolečino.

A ti molčiš, ko svet me s kamnom hrani,
kot da si zbrisal me iz svoje knjige,
na ognju pečeš moj obraz zgarani.

nemoč

azrušil v sebi svete sem oltarje,
stojim na pragu blaznega nemira,
o vse, prav vse se lomi in podira,
srce razrito je kot pusto barje.

Nikogar ni, da bi mi stisnil roko,
za žalostni pogled smehljaj mi vrnil
in toplo dušo pred menoj razgrnil,
da kot nekdanj poromal bi visoko.

Bolesti nož vse globlje dušo seka,
pepel in dim sta moj obraz prekrila,
povlekla me na dno je strašna reka.

V vrtincih zlobe mučim se, umiram,
nemoč ponosno prapor je razvila,
s poslednjimi drhtaji se upiram.

odpušti mi

dpusti, mati, ker minuto sem prokrel,
ko v bolečinah si me porodila
in večni zakon žene izpolnila,
ko v sebe nisem več, ne milosti verjel.

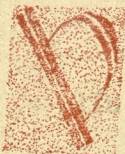
Od vsega mi ostal je le obup, pepel
in smrt je zadnjo nado umorila,
nocoj me iškarjotski poljubila,
krvavi rabelj je vešala že razpel.

S smehljajem zanjko mi krog vrata veže,
v naletu hoče glavo, tilnik streti
in težki konec moj s pelinom streže.

Krvnik odurni, nočem še umreti,
izpusti me iz svoje smrtne mreže,
življenju hočem drobec sreče vzeti.

tih sem, zapuščen

pozabo vrgel sem kozarec sanj,
zdrobil z rokami krhko, vlažno glino,
odšel po lažno srečo mlad v tujino,
zdaj tih sem, zapuščen kot trhli panj.

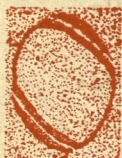
Ni več pri meni materine dlani,
da bi napravila čez čelo križ,
vprašala blago me, čemu trpiš,
mar res zdravila ni več tvoji rani?

Nič več, le v prsih vse močnejše kljuje,
da dan je strašna noč in noč vihar,
srce strupeno je in vse bolj tuje.

V pepel in prah so padli vsi preroki,
beračem dal sem neusmiljen dar,
ko nudil sem jim svoji prazni roki.

ničvreden sem

vem, da sem ničvreden, hlapec tuji sli,
številka mrtva te in te barake,
zaman otepam se moreče tlake,
služiti moram tujcu lačnemu slasti.

Ko bil bi vsaj berač, da prosil bi ljudi,
močan in mlad, odšel bi med težake,
odkril bi pot, ki vodi med oblake,
spet bil bi krepek mož, poln vere in časti.

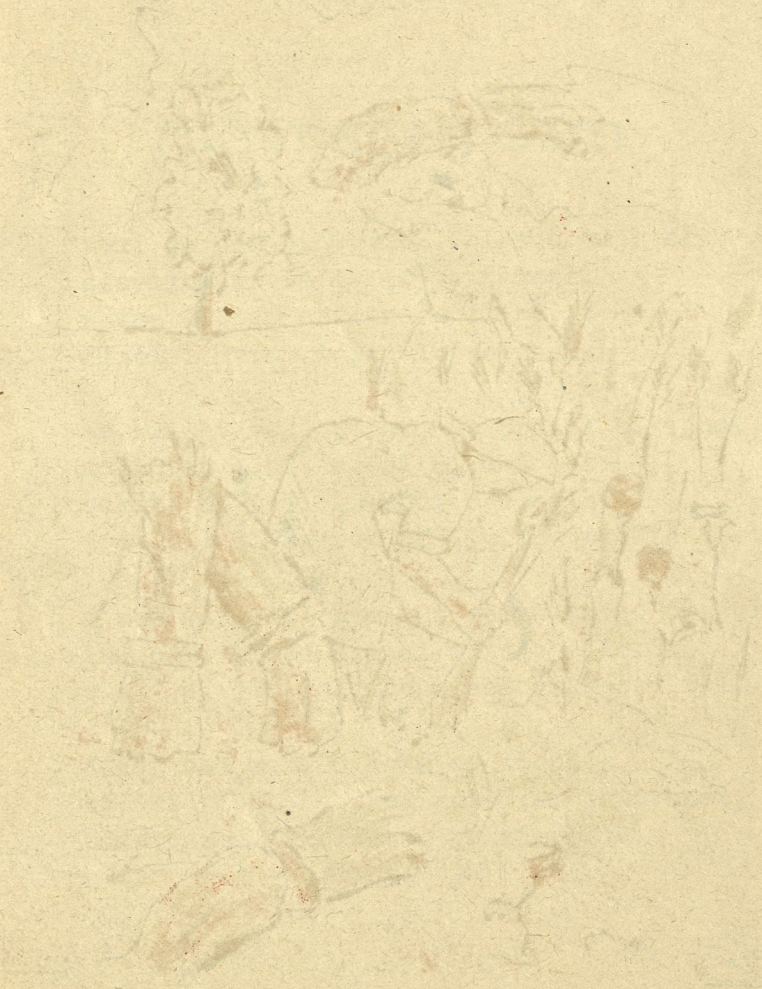
A več razdelil sem kot sem s krvjo prejel
in rodno mleko zlival v tuje žile,
smehlajaj jim dal, ko nisem drugega imel.

Sedaj sem sam in roke so klonile,
zeleni plod, ki pred poletjem je zvenel,
odmev srca, ki sle so ga zdrobile.

ob mrtvi sreči

o kdaj z nevero bom gradil življenje,
pred svetom skrival svoje bolečine,
prosjačil za smehljaje mesečine
in drugim nučil svojih žil kipenje?

Že žetve čas na moje duri trka,
a s čem pričakal bom njen tih prihod,
ko vrgel sem v čeljusti se grohot
in sla mi zadnjo moč izpija, srka.

Ne jočem več nad starimi idoli,
bogovom se ne molim, vse sovražim,
zavrgel njihov sem ponos oholi.

Udarce čakam tigrov razdivjanih,
ki vrgli so me v vrste poteptanih,
ob mrtvi sreči se borim in stražim.

Ob moji sreči

...kaj z nevesto bom naredil življenja,
...avtonomni svetovi svoje poličine,
...prosti se samejšje nesreče
...in trpeti muhi svoje in življenja

...če želve čes ka moje nuri traja,
...a z tem trdnostim bom njeni življenja,
...ko vrzel sem v življenju se gromot
...in da mi kajdaš moji življenja, zrak

...če bičem ved najstarejši ljudi,
...kajdaš se ne molim, vse sovražim,
...kajdaš živim sem počasi snovi.

...kajdaš kakam živim najbolj v življenju,
...ki vrtili so me v vrata potopitanki,
...ob moji sreči se počim življenja

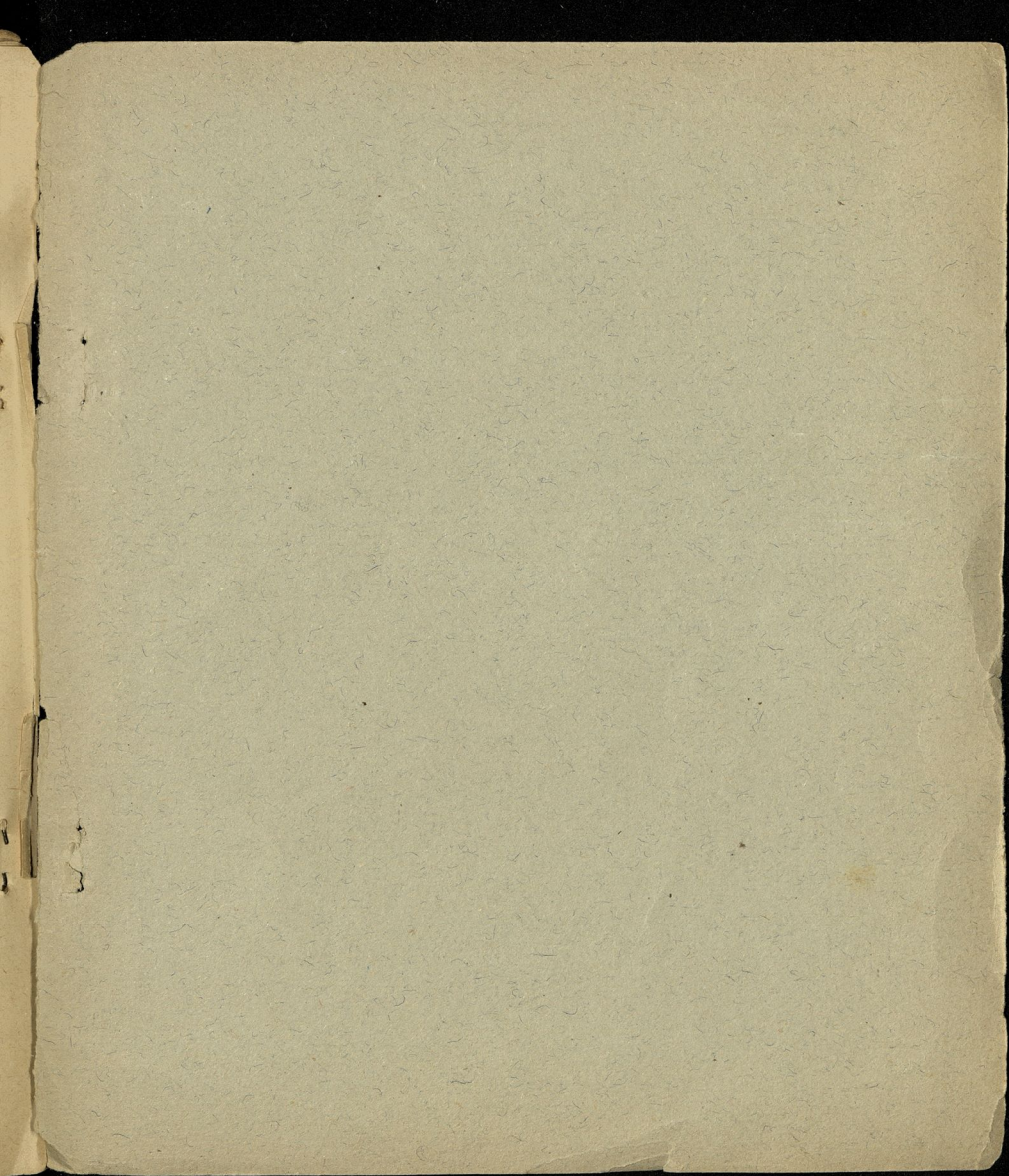
COBISS 8

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

0000009996

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

557179